11/08/2024

Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Κυριακής Ζ’ Ματθαίου

/ Ορθόδοξες Προβολές

Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Κυριακής Ζ’ Ματθαίου: Ματθ. θ’ 27-35 (11-08-2024)

Αρχιμ. Αυγουστίνου Κκαρά

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγοντι τῷ Ἰησοῦ, ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοὶ κράζοντες καὶ λέγοντες· ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυΐδ. Ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν προσῆλθον αὐτῷ

οἱ τυφλοί, καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; λέγουσιν αὐτῷ· ναί, Κύριε. Τότε ἥψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν λέγων· κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν. Καὶ ἀνεῴχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί· καὶ ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· ὁρᾶτε μηδεὶς γινωσκέτω. Οἱ δὲ ἐξελθόντες διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ ἐκείνῃ. Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων ἰδοὺ προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφὸν δαιμονιζόμενον· καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου ἐλάλησεν ὁ κωφός, καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι λέγοντες ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραήλ. Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον· ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια. Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

Νεοελληνική Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, όταν προχώρησε ο Ιησούς τον ακολούθησαν δύο τυφλοί, που φώναζαν κι έλεγαν: «Σπλαχνίσου μας, Υιέ του Δαβίδ!» Κι όταν έφτασε στο σπίτι, πήγαν κοντά του οι τυφλοί, και ο Ιησούς τους λέει: «Πιστεύετε πως μπορώ να το κάνω αυτό;» Του λένε: «Ναι, Κύριε». Τότε άγγιξε τα μάτια τους και είπε: «Όπως το πιστεύετε να σας γίνει». Κι ανοίχτηκαν τα μάτια τους. Τότε ο Ιησούς τους πρόσταξε λέγοντας: «Προσέξτε να μην το μάθει κανένας». Αυτοί όμως, μόλις βγήκαν έξω, διέδωσαν τη φήμη του σ΄ όλη την περιοχή εκείνη. Ενώ έβγαιναν έξω οι δύο τυφλοί, του έφεραν έναν κωφάλαλο δαιμονισμένο. Μόλις έδιωξε το δαιμόνιο, μίλησε ο κωφάλαλος. Κι ο κόσμος θαύμασε και είπε: «Ποτέ ως τώρα δεν είδαν οι Ισραηλίτες τέτοια πράγματα!» Οι Φαρισαίοι όμως έλεγαν: «Με τη δύναμη του άρχοντα των δαιμόνων διώχνει τα δαιμόνια». Ο Ιησούς περιόδευε σ΄ όλες τις πόλεις και στα χωριά, δίδασκε στις συναγωγές τους, κήρυττε το χαρμόσυνο μήνυμα για τον ερχομό της βασιλείας του Θεού και γιάτρευε κάθε ασθένεια και κάθε αδυναμία στο λαό.

Η φαρισαϊκή αντιμετώπιση των θαυμάτων

Στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα γίνεται λόγος για δύο θαύματα του Ιησού Χριστού, τη θεραπεία δύο τυφλών και ενός κωφού δαιμονισμένου. Τα θαύματα αυτά ακολουθούν χρονικά το θαύμα της θεραπείας της αιμορροούσας γυναίκας και της ανάστασης της κόρης του Ιάειρου. Οι ευαγγελιστές ιστορούν πολλές περιπτώσεις θαυμάτων του Ιησού Χριστού. Τα θαύματα είναι τα «σημεία» της

παρουσίας του Υιού του Θεού στον κόσμο, είναι η βεβαίωση της μεσσιανικότητας του Ιησού Χριστού.

Ειδικότερα τα θαύματα θεραπείας τυφλών ανθρώπων είναι τα κατεξοχήν «σημεία» της παρουσίας του Μεσσία στον κόσμο. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός διακηρύσσει: «εγώ ειμί το φως του κόσμου• ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήση εν τη σκοτία, αλλ΄ έξει το φως της ζωής» (Ιω. 8,12). Έτσι ο Ιησούς Χριστός, το φως του κόσμου, αγγίζει τα μάτια των τυφλών ανθρώπων που ζητούν το έλεος και τη βοήθειά του, λέγοντάς τους: «κατά την πίστιν υμών γενηθήτω υμίν» και τους προσφέρει την όρασή τους. Η προστακτική «γενηθήτω» μας παραπέμπει στη δημιουργία του κόσμου, όπως μας την περιγράφει το βιβλίο της Γένεσης: «και είπεν ο Θεός γενηθήτω φως και εγένετο φως» (Γεν.1,3). Η προσταγή του δημιουργικού λόγου του Θεού γίνεται αμέσως πράξη, τόσο κατά τη δημιουργία του κόσμου, όσο και στην προκειμένη περίπτωση της θεραπείας των δύο τυφλών.

Το θαύμα της θεραπείας των δύο τυφλών ακολουθεί και ένα άλλο θαύμα, εκείνο της θεραπείας του κωφού δαιμονιζομένου ανθρώπου: «αυτών δε εξερχομένων ιδού προσήνεγκαν αυτώ άνθρωπον κωφόν δαιμονιζόμενον· και εκβληθέντος του δαιμονίου ελάλησεν ο κωφός». Και πάλιν η θεραπεία ενός δαιμονισμένου δεν είναι άγνωστη στα ιερά ευαγγέλια, καθώς μαρτυρούνται και αρκετές άλλες περιπτώσεις θεραπείας δαιμονισμένων. Εκείνο που έχει ιδιαίτερη σημασία στην προκειμένη περίπτωση είναι το γεγονός ότι ο δαιμονισμένος της περικοπής είναι κωφός. Έτσι γίνεται μια άλλη επιβεβαίωση της μεσσιανικότητας του Ιησού Χριστού, αφού εκπληρώνει στο πρόσωπό του τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης. Αυτή την απάντηση δίνει ο Ιησούς Χριστός στους μαθητές του Προδρόμου που του υποβάλλουν το ερώτημα: «συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν; … και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς• πορευθέντες απαγγείλατε Ιωάννη α είδετε και ηκούσατε• τυφλοί αναβλέπουσι και χωλοί περιπατούσι, λεπροί καθαρίζονται, κωφοί ακούουσι, νεκροί εγείρονται, πτωχοί ευαγγελίζονται» (Λουκ. 7,19 – 22). Ο Ιησούς Χριστός είναι ο αναμενόμενος ανά τους αιώνες Μεσσίας και αυτό επιβεβαιώνεται συνεχώς μέσα από το δημόσιο λόγο του και τα πολλά και ποικίλα θαύματα που επιτελεί.

Αξιολύπητη ωστόσο είναι η στάση που τηρούν οι φαρισαίοι απέναντι στα θαύματα του Ιησού Χριστού. Ενώ οι μαθητές του Κυρίου και ο απλός λαός που τον ακολουθεί και ακούει τα κηρύγματά του θαυμάζει, εκπλήσσεται και αναγνωρίζει στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού τον Μεσσία που επιτελεί τα θαυμαστά αυτά «σημεία», οι φαρισαίοι προσπαθούν να δώσουν άλλη ερμηνεία. Δεν μπορούν βέβαια να αρνηθούν τα θαύματα αλλά τα αποδίδουν στη συνεργασία του Ιησού Χριστού με τον αρχηγό των δαιμονικών δυνάμεων: «εν τω άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα

δαιμόνια». Κατά τον τρόπο αυτό και υποδουλωμένοι στη φαρισαϊκή υποκρισία τους επιδιώκουν να διαστρέψουν την αλήθεια, που αποτελεί την εκδήλωση της αγάπης του Θεού στον κόσμο.

Ο Ιησούς Χριστός σε μια άλλη παρόμοια περίπτωση θεραπείας κωφάλαλου δαιμονισμένου, χαρακτηρίζει φαρισαϊκή αυτή ερμηνεία ως βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος: «πάσα αμαρτία και βλασφημία αφεθήσεται τοις ανθρώποις, η δε του Πνεύματος βλασφημία ουκ αφεθήσεται τοις ανθρώποις» (Ματθ.12,22-32). Η άρνηση της θεϊκής προέλευσης των θαυμάτων του Ιησού Χριστού σημαίνει και κατεπέκταση την άρνηση της μεσσιανικότητάς του. Μια τέτοια φαρισαϊκή στάση ουσιαστικά αποκλείει την ελπίδα της σωτηρίας και παραδίδει τον κόσμο στις ενέργειες των πονηρών πνευμάτων. Αυτό έπραξαν και ορισμένα σύγχρονα κινήματα και ομάδες που επιχείρησαν να αποδώσουν τα θαύματα του Ιησού Χριστού, είτε σε φυσικά φαινόμενα, είτε σε ψυχολογικές διαταραχές, είτε και σε φαντασιώσεις των μαθητών του. Τα θαύματα δεν πρέπει αντιμετωπίζονται ψυχρά και εγκεφαλικά, ούτε για να προκαλέσουν την πίστη στον άνθρωπο. Άλλωστε η πίστη είναι η προϋπόθεση του θαύματος. Για να δεχθεί κανείς τα θαύματα του Ιησού Χριστού οφείλει να απαλλαγεί από την φαρισαϊκή υποκρισία, την κακία και το μίσος και με καθαρή καρδιά να δει μέσα από τα θαύματα την αποκάλυση της αγάπης του Θεού στον κόσμο.

Τα θαύματα δεν έπαψαν να υπάρχουν μέσα στην ιστορία της ανθρωπότητας και φυσικά υπάρχουν και σήμερα και δεν μπόρεσε ποτέ κανείς να τα εμποδίσει, όσο σκληρός ανρητής και πολέμιός τους και αν υπήρξε. Άλλωστε μέσα στην Εκκλησία έχουμε τα διαρκή θαύματα του Αγίου Πνεύματος που είναι τα ιερά μυστήρια. Ο πιστός άνθρωπος βέβαια δεν έχει ανάγκη να δει κανένα θαύμα για να πιστέψει, όμως από την άλλη δεν μπορεί να αμφισθητεί τα θαύματα γιατί ουσιαστικά αναιρεί την παρουσία του Αγίου Πνεύματος μέσα στον κόσμο, γεγονός που σημαίνει βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος. Το μεγαλύτερο θαύμα είναι η αγάπη του Θεού και η αγάπη του Θεού συνεπάγεται τη σωτηρία, τη λύτρωση και την προοπτική της αιωνιότητας. Αυτή είναι η μοναδική ελπίδα του κόσμου η ελπίδα της ζωής μέσα στην αγάπη του Θεού.